

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Žiželice**, IČO: 491 20 085, jednající opatrovníkem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Ovinecká 78/33, Praha 7, zast. Mgr. Zuzanou Segediovou, advokátkou, se sídlem J. V. Sládka 1363/2, Teplice, proti žalovanému: **Městský úřad Žatec**, se sídlem náměstí Svobody 1, Žatec, zast. JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 6. 2021, č. j. 16 A 72/2020 – 123,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalovanému uložil, aby ve lhůtě dvou týdnů od právní moci rozsudku obnovil stav před nezákonným zásahem spočívajícím ve výmazu žalobce z rejstříku honebních společenstev k datu 1. 3. 2018, tj. aby obnovil zápis tohoto honebního společenstva v rejstříku honebních společenstev.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž požádal o přiznání odkladného účinku. Tento návrh odůvodnil tím, že v prostoru honitby „Žiželice“ je pravomocně uznaná honitba „Žiželice u Žatce“. Existuje tedy pravomocné rozhodnutí o uznání nové honitby, která nebyla uznána žalobci, a ten tak v podstatě aktuálně žádnou honitbu uznanou nemá a myslivost vykonávat nemůže. Obnovení jeho existence ve své podstatě nijak nezmění jeho právní postavení, když navíc na pozemcích honitby vykonává právo myslivosti někdo úplně jiný. Pokud by došlo k obnovení existence žalobce, došlo by tím k otevření prostoru pro vyslovení nicotnosti výše uvedených rozhodnutí o uznání honitby a k ohrožení práv současného uživatele honitby Žiželice u Žatce, což by žalovaného vystavilo riziku odpovědnosti za škodu v případě dovození odpovědnosti za nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup. I kdyby honitba nezanikla spolu se žalobcem ke dni 31. 3. 2003, tak bez dalšího zanikla na základě vlastní vůle žalobce dne 17. 5. 2017, kdy žalobce na valné hromadě rozhodl o zrušení honebního společenstva s likvidací a jmenování likvidátora.

[3] Stěžovatel dále upozornil, že výklad § 69 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, doposud nebyl předmětem rozhodovací praxe NSS, a dosud tak nebylo judikováno, jakým způsobem je třeba vykládat povinnost přizpůsobit stanovy v devítiměsíční lhůtě. Tato otázka je natolik zásadní, že se týká všech honebních společenstev v České republice a může zcela zásadním způsobem ovlivnit myslivost v České republice. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, žalovaný uvedl, že existuje

důležitý veřejný zájem spočívající v řádném a předvídatelném výkonu státní správy v oblasti myslivosti, kdy právní názor krajského soudu má zcela zásadní vliv na posuzování existence honebních společenstev nejen v působnosti žalovaného, ale v celé České republice. Dokud nebude judikováno, jak má být vykládáno ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, a která honební společenstva tedy ke dni 31. 3. 2003 zanikla, nelze ve správní praxi vycházet z kasační stížnosti napadeného rozsudku a akceptovat v něm uvedené právní závěry. Pokud by totiž tyto závěry byly akceptovány, musel by žalovaný obnovit zápis žalobce, čímž by se vytvořil stav pochybností, zda žalobce jako subjekt práva může vystupovat v právních vztazích. Pokud by žalobce po obnově existence určitým způsobem jednal a následně by byl opět vymazán z rejstříku honebních společenstev, utrpěly by újmu všechny subjekty, které by vešly do jednání se žalobcem.

[4] Žalobci žádá újma přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže vzniknout, protože stejně žádnou honitbu nemá uznánu a sám rozhodl o svém zrušení s likvidací. Vyčkání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti tak žádným způsobem nezasáhne do právních poměrů žalobce. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu ani s důležitým veřejným zájmem, protože naopak je důležitým veřejným zájmem, aby zákon byl vykládán a aplikován jednotně vůči všem jeho adresátům.

[5] Žalobce ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že v průběhu řízení o schválení nové honitby byl žalovaný opakovaně upozorňován, že na pozemcích již honitba existuje. Není pravdou, že by žalobce žádnou honitbu neměl, žalobce ji má a nikdy o ni nemohl přijít. Žalovaný však vydal v rozporu s právními předpisy rozhodnutí, které sám správně označuje jako nicotné. Takovýto stav nelze chránit přiznáním odkladného účinku. Žalovaný by měl být odpovědný za škodu, kterou svým nesprávným úředním postupem způsobil a nemůže žádat soud, aby potvrdil jeho nesprávné rozhodnutí jen proto, aby za škodu neodpovídal. Žalovaný argumentuje právy současného uživatele honitby Žiželice, ale skutečnost, že několik let jsou pošlapávána práva žalobce, zcela přechází. Proti rozhodnutí, jímž mělo dne 17. 5. 2017 na valné hromadě dojít ke zrušení žalobce s likvidací, byla podána žaloba, o níž je vedeno řízení pod sp. zn. 20 Cm 68/2017. V oblasti, kde státní správu myslivosti vykonává žalovaný, je v současné době 13 honebních společenstev, které mají totožné znění stanov jako žalobce. Pokud by měl žalovaný za to, že jeho výklad zákona je správný, měl vymazat i ostatní subjekty, což se však nestalo, a to svědčí o účelovosti jednání žalovaného. Pokud by bylo přistoupeno na argumenty žalovaného, 90 % existujících honebních společenstev by zaniklo k 31. 3. 2003, a tudíž by v ČR neměl kdo právo myslivosti vykonávat. Není pravdou, že žalobci žádá újma přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vzniknout nemůže. Žalobce již dlouhou dobu nemůže vykonávat právo myslivosti, újma mu vzniká nepřetržitě.

[6] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, č. 1255/2007 Sb. NSS: „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenabraditelné újmě.*“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát příkladmo uvádí

pokračování

jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[8] Nejvyšší správní soud dále stejně jako např. v usnesení ze dne 15. 7. 2009, č. j. 6 Ads 87/2009 – 49, upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznáváný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

[9] Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve zcela výjimečných případech.

[10] Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí soudů. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[11] Argumentaci stěžovatele, v níž upozorňuje na riziko odpovědnosti za škodu v případě dovození odpovědnosti za nezákonné rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť otázka zákonnosti rozhodnutí není důvodem pro přiznání odkladného účinku, ale je řešena při posouzení věci samé. Případná odpovědnost stěžovatele představuje toliko možný následek nesprávného postupu stěžovatele, nikoli nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Nepředstavuje tudíž ani důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nepoměrně větší újmu stěžovatele ve smyslu naposledy uvedeného ustanovení nepředstavuje ani situace žalobce a právní důsledky jeho případné činnosti, na které stěžovatel poukazuje. Stejně tak nemůže tuto nepoměrně větší újmu stěžovateli způsobit jím zmiňovaná potřeba vyjasnit, jakým způsobem má být vykládáno ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, neboť jak již zdejší soud konstatoval v bodě 30 stěžovatelem zmíněného usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, újmu žalovaného nebude ohrožení jakéhokoliv veřejného zájmu, resp. veřejného zájmu v širším slova smyslu, tj. např. zájmu na jednotném postupu správních orgánů či na procesně hladkém průběhu řízení.

[12] Nejvyšší správní soud tak má za to, že stěžovatel neprokázal své tvrzení, že by nepřiznání odkladného účinku pro něj bylo spojeno s nepoměrně větší újmu a s ohledem

na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě nejsou podmínky ustanovení § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny.

[13] Z důvodů uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu